

[Statsministeren.]

den højtærede Formands Tilladelse maa citere nogle faa Linjer —:

„Men i øvrigt er vi naturligvis besluttet paa at organisere vore land- og sømilitære Styrker paa en saadan Maade, at de er fuldstændig tilstrækkelige til at opfylde de Forpligtelser, som maatte kunne komme til at paahvile os i Henhold til Neutralitetsoverenskomsterne af 1907, eller som maatte være en naturlig Følge af vor Stilling som Medlem af Folkenes Forbund.“

Der var jo ingen den Gang, der var i Tvivl om, at dette var en Anerkendelse af, at et Forsvar skulde føres ved Grænsen, hvis Angreb fandt Sted, og da Pressen i de samme Dage paa denne Foranledning spurgte, har jeg heller ikke lagt Skjul paa, at dette selvfølgelig var Hensigten. Nu sagde det ærede Medlem Hr. Holstein ganske vist, at der vilde ikke komme irregulære Bander over Grænsen; men det fremgik jo af den Ordveksling, der fandt Sted, at det ærede Medlem naturligvis hverken har Brev eller Løfte af nogen Art om, at dette vil være saa. Det ærede Medlems Forsikringer og Formodninger lægger jeg ikke for 4 Skilling Vægt paa, i den Henseende kan der vist ventes, hvad det skal være for saa vidt, og i hvert Fald nogen Beroligelse af de Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte her, er der næppe nogen, der føler. Det ærede Medlem kan ikke faa sit Ønske opfyldt om at faa at vide, hvor og hvordan og paa hvilken Maade, under hvilke Omstændigheder Forsvaret skal føres. Saadant tror jeg ikke, man plejer at drøfte forud i Rigsdagene; jeg vilde i hvert Fald betragte mig som en Forbryder, hvis jeg gav mig til at diskutere det Æmne med det ærede Medlem.

Der er ogsaa under Forhandlingen her talt om det skandinaviske Samarbejde, og jeg sporede en vis Tilfredshed, da det ærede Medlem Hr. Christmas Møller talte om Nederlaget i nordisk Politik. Jeg har nu ikke opdaget noget Nederlag, maa jeg tilstaa. Jeg er aldeles ikke blevet forbavset over, at der er enkelte norske Blade og nogle konservative Røster i Sverige, der udtaler sig med alt muligt Forbehold. Hvad Folkene ønsker, maa antages at være noget andet, og i hvert Fald det, der er sagt fra autoritativ Side, viser jo aldeles ikke, at der skulde være noget Nederlag paa den i øvrigt gamle Historie om, at de nordiske Folk i saa vid Udstrækning som muligt skal samarbejde og søge at støtte hinanden i økonomiske og kulturelle Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde nogle Bemærkninger om Grønland. Jeg tror ikke, Tidspunktet kan siges at være egnet til nu at tage en Drøftelse op om Overenskomsten af 1924. Jeg har ikke nogen Sinde følt, at dette Skridt var urigtigt, tværtimod, men det er maaske min Fejl, det ærede Medlem Hr. Pürschel mener vel nok paa dette Omraade at være en ganske anderledes habil Dommer end jeg. Jeg har ikke set, at den Overenskomst har generet i Retssagen, den var tværtimod et Vidnesbyrd om danske Bestræbelser for at afværgе en ørkesløs Strid paa Omraader, hvor en saadan Strid intet var værd.

Om de Forligsbestræbelser, der paa et vist Tidspunkt udfoldedes, gjorde det ærede Medlem en Række Bemærkninger. Han har henvist til Referater, der skal være afgivet i Norge, Referater, der naturligvis maa have en vis ensidig Karakter, da de ikke har været forelagt her, førend de blev afgivet. Jeg synes egentlig ogsaa, at disse Forligsbestræbelser, der ikke førte til noget, kan være temmelig ligegyldige nu, men jeg skal gerne oplyse det ærede Medlem om, at jeg ikke paa noget Stadium har sagt, at vi kunde undgaa at høre Grønlands Landsraad. Om nogen anden skulde have sagt det, ved jeg ikke, men det er i hvert Fald ikke sagt af den Minister, der havde Ansvar for Grønlands Styrelse. Jeg har absolut paa de Stadier, hvor jeg er spurgt, afvist Tanken eller Talen om, at Norge skulde have Adgang til fem Havne paa Vestgrønland. Under Hensyn til de naturlige Ønsker, der forefandtes, ogsaa i den Del af Rigsdagen, vi havde Lejlighed til at spørge, om, hvis det var muligt at finde en fredelig Udgang af den Strid, der var opstaaet, er jeg, om end under store Betænkeligheder, gaaet ind paa Tanken om Anvendelse af Færinghavnen og Havnen ved Ivigtut, men har afvist enhver Tanke om at anvende de egentlige Kolonihavne som Basis for norske eller andre Fartøjer. Jeg har derimod tilsagt at ville fortsætte Bestræbelserne for at finde en eventuel tredje anvendelig Havn, hvis en saadan overhovedet eksisterer; det er imidlertid ikke ved den Eftersøgning, der er foregaaet, hidtil lykkedes at finde noget Sted, der kan anvises som virkelig egnet til Anlæg af en saadan helt eller delvis international Havn.

Spørgsmaalet om Foranstaltninger i Østgrønland er ganske naturligt Genstand for Overvejelse, efter at Rapporter i den seneste Tid er indløbet eller i den nærmeste Tid vil indløbe fra de sidste Ekspeditioner, som har færdedes i Østgrønland, altsaa ogsaa